

«No m'interessa la poesia que es fa»

Entrevista al granollerí Albert Forns, blogaire sincer, escriptor, periodista i poeta directe

Albert Forns (Granollers, 1982) recitant fa uns dies al cicle Versos Lliures. Foto: Esteve Plantada

Molts encara teniu al cap aquella idea romàntica de l'escriptor que observa des d'una terrassa i pren apunts en una llibreta. O la de l'escriptor que s'enfronta, en solitud, a un full en blanc on vessa dèries a la recerca d'alguns pocs lectors. Però la creació literària, en aquesta era de la gran finestra oberta que suposa internet, viu l'esclat d'una nova manera de fer, amb la interacció i la resposta immediata com a divisa. Després d'uns anys, ara ja comencem a ser conscients que el tros de paper i el bolígraf han passat a millor vida. Albert Forns (Granollers, 1982) és un escriptor que concep això amb la naturalitat que suposa haver-ho fet sempre d'aquesta manera. "En el meu cas, l'inici de l'escriptura és a través de la xarxa", i m'explica que no era d'aquell tipus de persones que omplien llibretes amb quinze anys. "Un bon dia neixen els blogs i a mi m'enganxa en una edat en què ve molt de gust dir coses i escriure un diari". I es va fer un blog. A partir d'aquell moment, escriu a través d'una pantalla on pot publicar allò que veu, allò que pensa, allò que viu i allò que inventa. "Per a mi, escriure és una experiència que visc purament a internet". Amb la immediatesa, amb lectors àvids de lectures, amb comentaris en directe. Un mitjà on l'Albert esmola un estil particular que el fa ser sincer, directe i sense pèls a la llengua.

Els blogs li permeten trobar maneres d'expressar sentiments i punts de vista de manera personal. "Coincideix, a més, que la manera d'expressar-me s'assembla a tota una sèrie de blogs que també van anar apareixent. Uns blogs que tenien un cert aire literari, com els d'en Subal Quinina, en Max Besora, la Silvie Rothkovic, la Sara Bailac o l'Anna Gual, entre d'altres". Aviat s'adonen que aquest grup de gent que escriu a partir d'internet té moltes coses en comú, els mateixos referents, unes actituds similars. "És llavors quan t'adones que hi ha un món paral·lel que també està funcionant, i és qüestió de temps que els mons s'uneixin".

El seu primer blog estava allotjat a Vallesnet. "Van ser uns pioners, una experiència molt innovadora". Però ara, em diu, "els blogs estan morint. La febrada de l'inici ja ha passat, però jo continuo a la meua, amb el meu blog personal. A més, col·laboro a Núvol.com i mantinc també El Voraç Consumidor Cultural, un blog de crítica cultural que em serveix per vendre'm com a periodista i per seguir mantenint l'ofici. En el meu cas particular, el diari digital on treballava, el *Directe!cat*, va tancar i va acomiadar a la totalitat de la plantilla. Ara sóc a l'atur, provant de reposicionar-me i aprofitant el temps per treballar en una novel·la i també per fer poesia".

Temps per nous projectes

"Quan dic que faig novel·la, en realitat estic dient que costa un colló fer una novel·la. A mi no m'agrada inventar. M'agrada la literatura que és biogràfica, o de vivències, o d'assaig, o d'autoficció. El meu model és el tipus d'assaig que fa Michel Houellebecq, o les particulars ficcions d'Enrique Vila-Matas".

A banda d'això, l'Albert Forns també està treballant en la realització d'un projecte documental, "amateur i voluntariós, sense diners al darrera", sobre el poeta Francesc Garriga. "En Garriga és un poeta especial, una de les figures més estimades de la poesia actual i de l'ambient de l'Horignal. I ens vam adonar que hi havia moltes coses a dir, ja que és una persona gran, però també molt jove, amb una obra poètica molt interessant que eclipsa la seva figura com a director d'una escola d'elit barcelonina durant 30 anys. Allà va ser on va descobrir el talent de gent com Joan Fontcuberta, Manuel Huerga, Jordi Hereu, Francesc Homs o Xavier Bosch, per dir només

uns exemples".

Poeta de posts

Amb un munt de projectes sobre la taula, l'Albert Forns també em diu que ara treballa en un nou documental. "Estic col·laborant amb la Carolina Tubau, que està fent un treball sobre productors cinematogràfics". I, a més, també escriu, una novel·la quan pot, i un munt de poemes. L'última sèrie en la qual ha estat treballant sorgia de la interacció personal amb l'art i els artistes que l'originaven. "M'agrada fer coses relacionades amb l'art contemporani, amb pintors, amb performances, etc. Els analitzo i estudio, i llavors creo a partir d'això. Els meus darrers poemes es basen justament en aquests artistes i en aquestes obres".

Parlem de poesia, però ell ho segueix tenint clar. "Jo no escric poemes, escric posts. Normalment, quan s'ha d'escriure la gent obre un document en blanc al *Word* i fa un poema. Jo no. Jo obro un post i hi aboco sensacions. Això que en surt, després, ho treballo, ho transformo en poema i vaig posant-hi els espais on crec que han d'anar. Si escrius d'aquesta manera, és evident que en els teus poemes no busques la mètrica, sinó una altra cosa".

"No m'interessa gens la poesia que es fa. Tinc afinitats amb gent que entén el mateix llenguatge que jo, gent amb qui compartim un punt de partida, com per exemple Silvie Rothkovic, Anna Gual o Max Besora, alguns dels blogaires que anomenava al principi. Tots aquests noms, entre d'altres, formen part d'una generació que fa les coses lluny del cànon del què ha estat fins ara la poesia". Una llista a la qual hem d'afegir també el nom de l'Albert Forns, un blogaire sincer, un poeta directe i un conversador sense pèls a la llengua.

Forns prepara actualment una novel·la i treballa en un documental. Foto: Esteve Plantada